

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Când are falitul drept de apel, de d-l S. Scriban;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de Casație, secția I: Radu Năstase ș. a. cu Ștefan D. Nicolescu;

Idem, Frații Czell cu Locot. Al. Simionescu;

Idem, secția II: Herman Klein condamnat că are birou și face acte de avocat nefiind avocat;

Curtea de apel, secția I București: Ministerul Domeniilor cu Ion Diaconescu;

Tribunalul Ilfov, secția III: Alexandrina Aricescu cu Andrei Bărbulescu;

CÂND ARE FALITUL DREPT DE APEL?

Art. 706 cod. com., în redacțiunea dela 1887, spunea că falitul are dreptul să facă opozițiune în contra sentinței declarative de faliment până în termen de opt zile dela afigerea copiei de pe sentință pe ușa tribunalului; iar art. 936 prevedea că sentințele date în cazul art. 706 sunt apelabile.

Se născuse însă chestiunea de a se ști dacă se poate face apel înainte de expirarea termenului de opoziție, dacă nucumva trebuie să faci întâi opoziție ca să ai calea apelului, dacă se aplică contumax appellat?

Iată întrebări la cari aceste texte nu răspund sau răspund în așa mod că lasă câmp liber controverselor.

În 1895 legiuitorul modificând art. 706, îi dă o nouă redacțiune și devine art. 707 sau actualul 711, cu singura deosebire că, în actualul art. 711, termenul de opozițiune s'a redus dela opt la cinci zile libere, iar cel de apel dela cinsprezece la zece zile libere. Cu aceste scurtări de termene, art. 711 (fost 706, apoi 707) are redacțiunea dată în 1895 de d-l Al. Marghiloman, fost ministru de justiție pe atunci.

În redacțiunea primitivă, cea dela 1887, art. 703 nu spunea nimic despre apel. Legiuitorul din 1895 însă, în aliniatul final, intercalează cuvintele *supusă opoziției și apelului* (Art. 704), încât actualul art. 708 are această modificare.

Am văzut că art. 936, în redacțiunea dela 1887, zicea că sentințele date în materie de faliment nu sunt supuse opoziției și apelului decât în cazurile prevăzute de art. 706, etc.

În 1895 legiuitorul modifică art. 936 și prin art. 944 (fost 936) zice: «Ele (sentințele date în materie de faliment) nu sunt supuse opoziției și apelului decât în cazurile prevăzute de lege».

Acum avem toate punctele necesare spre a rezolvi problema ce formează subiectul acestui articol.

Așa dar, în 1895, legiuitorul, prin art. 707 sau actualul 711, a curmat controversa ce se născuse asupra punctului de a se ști dacă falitul care are drept de opoziție poate face de-a-dreptul apel, dând o soluțiune afirmativă.¹⁾

Am văzut că art. 944 pune regula că sentințele date în materie de faliment nu sunt supuse opoziției sau apelului decât în cazurile prevăzute de lege. Așa fiind, ne întrebăm: când are falitul drept de apel?

Dacă luăm art. 708, vedem că el, în partea finală, declară categoric că sentințele declarative în stare de faliment sunt supuse opoziției și apelului. Acum iată cum e redactat art. 711: «Falitul judecat în lipsă și cel care a fost declarat din oficiu fără să fi fost chemat, sau, deși chemat, dar judecat în lipsă, are dreptul să facă opozițiune în contra sentinței declarative de faliment până în termen de cinci zile libere dela afigerea extractului prevăzută de art. 710, sau de-a-dreptul apel, până în termen de 10 zile libere dela aceeași dată».

Comentând acest articol, d-l Dumitrescu²⁾ iată

¹⁾ Dumitrescu, VI, 9, p. 9.

²⁾ VI, 288.

ce ne spune: «Dreptul să facă apel contra sentinței care a declarat în faliment nu-l are decât: a) falitul: El poate să facă apel, fie după ce a făcut deja opozițiune și i s'a respins opozițiunea, fie să facă apel de-a-dreptul, *în acele cazuri când ar fi putut face opozițiune dar n'a uzat de acest mijloc*».

Așa de pe scurt cum se pronunță asupra chestiunii d-l Dumitrescu, care are un spirit limpede, o lămurește însă complet. D-sa dar ne învață că falitul nu are drept de apel decât dacă are drept de opoziție și, fie că face, fie că nu face opoziție, are drept de apel. Să credem oare că numai falitul judecat în lipsă are drept de apel?

Să nu uităm că d-l Dumitrescu pune regula de sus atunci când comentează art. 711. Chestiunea însă nu poate fi privită astfel izolat, căci art. 708 spune categoric că sentințele date în materie de faliment sunt supuse opoziției și apelului (v. art. 944). Scopul art. 711 n'a fost de a cămui decât situațiunea falitilor judecați în lipsă și de a curma o veche controversă.

În acest caz și numai în vederea controversei, legiuitorul spune că falitul judecat în lipsă poate face opoziție sau direct apel și că sentința dată asupra opoziției e supusă apelului.

Așa dar art. 708 reglementează situația falitilor judecați contradictor, iar art. 711 pe a falitilor judecați în lipsă. În acest sens trebuie înțeles și d-l Dumitrescu când arată cine are drept de apel, căci d-sa are grija să ne spue, când comentează art. 708 ³⁾, că sentința declarativă de faliment e supusă opoziției și apelului.

Luat însă izolat, art. 711 poate să ne înșele și de aceea am arătat scopul modificării din 1895, spre a se putea prinde înținderea articolului.

Art. 711 mai adaugă că *acelaș drept* îl au și creditorii cari au cerut declararea în faliment. Orică altă persoană interesată are dreptul să facă opozițiune în contra sentinței declarative de faliment.

Cum vedem, textul face distincțiune între creditori și persoanele interesate.

Cine poate fi persoană interesată? Textul nu răspunde la această întrebare. Avem însă sentința No. 298/908 ⁴⁾ a tribunalului Ilfov, secția comercială, care primind opoziția fraților M. Nachmias în contra sentinței prin care Solomon Marcus fusese declarat în stare de faliment, ridică starea de faliment a acestuia, intru cât oponenții au prezentat toate polițele lui Marcus achitate. Tribunalul însă nu lămurește din ce cauză erau persoane interesate frații Nachmias, încât, din acest punct de vedere, sentința e nemotivată. D-l Du-

mitrescu însă ⁵⁾ explică acest punct, arătând că e suficient ca cineva să aibă un interes material sau chiar numai moral spre a avea drept de opoziție.

Între persoanele interesate trebuie să cuprindem nu numai pe creditorii a căror creanță are o cauză civilă, pe debitorii și donatorii falitului, etc., persoane pe cari le enumără d-l Dumitrescu, ci chiar pe creditorii cari n'au cerut declararea în stare de faliment.

În adevăr, după ce art. 711 vorbește de dreptul creditorilor cari au cerut declararea în stare de faliment, în aliniatul următor adaugă că *orice altă persoană interesată* are dreptul să facă opoziție, și, de sigur, toate celelalte persoane cari pot avea un interes material sau moral atins prin declararea în stare de faliment, sunt persoane interesate, categorii în care pot intra creditorii cari n'au cerut declararea în stare de faliment.

Persoanele interesate, însă nu pot face apel, dacă n'au uzat de calea opoziției, cum foarte bine observă d-l Dumitrescu ⁶⁾, de oarece art. 711 nu le mai dă dreptul să facă deadreptul apel, iar art. 944 nu prevede și pe cei interesați între persoanele cari au drept de apel.

Doroghi

Ștefan Scriban

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I.

Audiența dela 15 Ianuarie 1908

Președenția D-lui R. N. OPREANU, Consilier
Radu Năstase ș. a. cu Ștefan D. Nicolescu

Procesul-verbal încheiat de primar pentru constatarea pagubei cauzată prin nefacerea muncilor.—Dacă acest proces-verbal constituie un act de executare și deci, dacă trebuie să fie investit cu formula executorie —(Art. 27 din legea tocmelelor agricole din 1882).

Procesul-verbal încheiat de primar, în baza art. 27 din legea pentru tocmelele de lucrări agricole din 1882, prin care se constată paguba cauzată de muncitori prin nefacerea lucrului pentru care s'au tocmii, constituie un act făcut în executarea contractului de tocmeli agricole, astfel că nu poate să fie executat dacă nu a fost investit cu formula executorie.

Deciziunea 13/908.—Casată, după recursul făcut de Radu Năstase și alții, cartea de judecată a judeului ocol Neajlov 218/907, dată în proces cu Ștefan D. Nicolescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat G. Dumitrescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Chiriac în combateri;

Pe d-l procuror P. Sadoveanu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere, violare și greșită interpretare a art. 26 și 27 din legea tocmelelor agricole.

«Am susținut dinaintea d-lui judecător al ocolului Neajlov

³⁾ VI, 253, al. II.

⁴⁾ Curierul Judiciar No. 28/908.

⁵⁾ Ibidem, p. 271.

⁶⁾ Ibidem, No. 288.

(Vlașca) că contractul de tocmeală agricolă autenticat de Consiliul comunei Epurești (ca orice act autentic) nu se putea pune în executare, după cum în speță s'a făcut, mai înainte de a fi investit cu formula executorie, prevăzută și cerută de art. 26 din sus citată lege, că toate formele și actele dresate în cauză de către d-l primar pe baza și în forma edictată de art. 27, urmează a fi înlăturate ca fără înfățișare, întrucât sunt făcute mai înainte ca contractul să fie investit cu formula executorie, de oarece ele nu sunt acte preliminare, după cum pretinde adversarul, ci acte de executare, după cum o spune categoria art. 27 care începe exprimându-se: «executarea contractelor se face de primărie, etc.». D-l judecător însă deși constată în fapt că contractul nu este investit cu formula executorie și că toate actele sunt dresate anterior. Deși asemenea implicit recunoaște și în drept că nu se putea executa contractul fără a fi investit cu formula executorie, totuși în loc să judece pricina așa după actele și probele ce i se prezentau de părți d-sa prin exces de putere înlătură acest vițiu capital de formă și acordă termen reclamantului spre a investi contractul cu formula executorie, amânând cauza pentru altă zi când atunci dă câștig de cauză reclamantului tocmai pe motivul că de data aceasta contractul este investit cu formula executorie».

Văzând cartea de judecată, supusă recursului, prin care se admite în parte cererea făcută de Ștefan D. Nicolescu, pentru confirmarea tabloului estimativ întocmit de primarul comunei Bălăria efectiv la daunele cauzate susnumitului de către intimați, prin faptul că aceștia nu au făcut muncile prevăzute în contractul de tocmele agricole intervenite între dânsii;

Considerând că se constată că recurenții au cerut judecătorului de ocol să analizeze procesul-verbal încheiat de primar pentru constatarea pagubei cauzată prin nefacerea lucrului pentru care s'au tocmii, de oarece acel proces-verbal constituie un act făcut în executarea contractului de tocmele agricole și întrucât acest contract nu a fost investit cu formula executorie, el nu putea să fie executat;

Că judele de ocol, constatând că contractul nu a fost investit cu formula executorie și recunoscând că în asemenea condițiuni el nu putea să fie executat a acordat intimatului de azi un termen, pentru a îndeplini formalitatea investirii; Că la acest termen judele de ocol a confirmat în parte procesul-verbal încheiat de primar pentru constatarea pagubei;

Considerând că legea pentru tocmele de lucrări agricole din 1882 modificată în 1893 prevede, prin art. 26 și 27 de sub capitolul IV, care tratează despre jurisdicție și executare, că contractul de tocmele agricole se va investi cu formula executorie de către consiliul comunal și că executarea lui se face de către primar, de către ajutorul acestuia sau de către consiliile interimare în modurile prevăzute de art. 27 și anume: se vor tocmii alți lucrători, în locul aceluia care n'au eșit la muncă, după preferințe din localitate, pe l se va constata de primar prin procesul-verbal și se va îndeplini de primar din averea debitorului, iar în caz când nu s'ar găsi alți muncitori, în locul celor cari nu s'au supus primarului va constata paguba rezultată din această cauză printr'un proces-verbal care se va înainta judelei de ocol, pentru a se pronunța dacă găsește justă acea estimatie sau dacă voeste a o completa prin alte dovezi sau prin o cercetare la fața locului cum a fost cazul în speță;

Considerând că din aceste dispozițiuni de lege rezultă în mod neîndoios că legiuitorul a vroit să dea în atribuțiunile autorității comunale executarea contractelor de tocmele agricole și că prin urmare procesul-verbal încheiat de primar în ambele ipoteze prevăzute de art. 27 constituie un act făcut în executarea contractului de învoeli agricole, act care este supus judecății numai spre confirmare sau completare;

Că, odată stabilit acest punct, este învedereat că primarul nu poate procedea la actele de executare mai

înainte ca contractul de învoeli agricole să fi fost investit cu formula executorie;

Că principiul din dreptul comun că contractul, deși autentic, nu poate să fie executat dacă nu a fost investit cu formula executorie, a fost admis și de legea pentru tocmele de lucrări agricole, căci prin art. 26, care precedă dispozițiile relative la executare, se prevede în termeni expresi că actele de tocmele agricole se vor investi cu formula executorie de către consiliul comunal;

Considerând că judele de ocol hotărând că procesul-verbal încheiat de primar în conformitate cu art. 27 din această lege nu este un act de executare pentru ca contractul să fi trebuit să fie investit cu formula executorie și în consecință confirmând acel act, a violat art. 26 și 27 citate și a confirmat un act care nu avea înfățișare legală;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența dela 2 Aprilie 1908

Președenția D-lui G. LICIU, Consilier

Firma comercială Fabrica de bere E. Luther succesorii Frații Csill cu Locot. Al. Simionescu

Privilegiu. — Privilegiul proprietarului asupra mobililor chirieșului. — Revendicarea mobililor din mâinile oricui. — Mobile date în gaj. — Ridicarea lor de către creditorul gagist. — Dreptul proprietarului de a le revendica. — Condamnarea la restituirea unor obiecte. — Vânzarea obiectelor. — Dacă această condamnare e o obligație imposibilă. — (Art. 430, 480 și 1730 din codul civil).

Apel. — Comunicarea motivelor. — Încheiere prin care se ia o asemenea dispoziție. — Necomunicarea motivelor. — Declarația apelantului. — Declarația apelantului că își sprijină apelul numai pe motivele invocate la prima instanță. — (Art. 69 și 335 pr. civilă)

Revizuire. — Procente. — Acordarea lor fără a fi cerute. — Dacă aceasta poate constitui un motiv de casare.

1. În conformitate cu dispozițiile art. 1730 c. civil, proprietarul are o creanță privilegiată pentru plata chiriei sale, asupra tuturor mobililor chirieșului aflate în casa sa, ele putând fi revendicate din mâinile oricui în termen de 15 zile, când au fost duse în alt loc, fără știrea și consimțământul proprietarului; că dispozițiunile acestui articol, sunt aplicabile și atunci când mobilele chirieșului ar fi date în gaj cuiva, putând proprietarul să le revendice chiar dela creditorul gagist, când acesta le ar fi ridicat în mod ilegal din imobil.

2. Nu poate fi vorba de o obligație imposibilă atunci când instanța de fond condamnă pe cineva la restituirea unor obiecte, iar în caz când nu le ar putea restitui din o cauză oarecare, să plătească valoarea lor.

3. Dacă apelantul, atât prin petiția de apel cât și în instanță declară că își sprijină apelul său pe motivele indicate la prima instanță, și că alte motive nu mai invoacă, instanța de apel nu violează art. 69 din pr. civilă când admite apelul din acest punct de vedere, de și printr'o încheiere anterioară l'ar fi obligat ca să comunice intimatului motivele, și dânsul nu s'a conformat acelei încheieri.

4. Motivele relative la faptul că judecata a

acordat și procente, deși n'au fost cerute, constituie un motiv de revizuire iar nu un motiv de casarea deciziei.

Deciziunea No. 152/908.—Respins recursul făcut de firma comercială Fabrica de bere E. Luther succesorii Frați Czell, contra sentinței tribunalului Ilfov s. I No. 166/907, dată în proces cu Locot. Al. Simionescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat I. Moșoi în dezvoltarea motivelor de casare invocate;

Pe d-l avocat M. Cristea în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 69 și 335 pr. civ. apelantul fiind obligat prin jurnalul instanței de apel să comunice motivele apelului, și necomunicând aceste motive, am ridicat incidentul pe baza art. 69 pr. civ. totuși tribunalul găsește de cuviință a-m respinge incidentul pe motiv că apelantul declară că n'are alte motive decât cele dela prima instanță, deși într-o ședință anterioară atât apelantul cât și tribunalul recunoaște că trebuie să mi se comunice».

Având în vedere sentința supusă recursului, din care se constată că intimatul de azi în recurs, Locotenentul Al. Simionescu, exercitând dreptul de privilegiu, garantat proprietarului prin art. 1730 c. c. pentru plata chiriei, a intentat, la judele Ocol. I București, în contra d-lor C. Czell și E. Czell, din firma Frații Czell, cu fabrica de bere Luther, acțiuni în revendicarea mobilor ce fusese aduse în imobilul închiriat de locatarul Procopie Dinescu și pe cari mobile frații Czell le au ridicat și transportat la fabrica Luther, pe motiv că debitorul lor, numitul chiriș Procopie Dinescu, le amănase mai înainte fabricii Luther, prin actul autenticat de judele Ocol. I București la No. 956/906 act care n'a fost adus la cunoștința proprietarului Simionescu, și de care acesta n'a avut nici o cunoștință la data închirierii;

Că, la această acțiune, frații Czell au opus o cerere de chemare în garanție, în contra lui Procopie Dinescu;

Că, judele de ocol, prin cartea de judecată cu No. 533/907, a respins, ca rău îndreptată, acțiunea în contra lui C. Czell și E. Czell pe motiv că ar fi fost personal chemați în judecată, iar nu ca reprezentanți firma Fabrica de bere Luther succ. Frații Czell; și cererea de chemare în garanție a respins-o ca fără interes;

Că, tribunalul, prin sentința atacată cu recurs, admitând apelul lui Simionescu, și reformând cartea de judecată a judelei de Ocol, a obligat pe C. Czell și E. Czell, reprezentând firma frații Czell să readucă în proprietatea reclamantului, din str. Blănari 18, toate obiectele prevăzute în sus zisul act de gagiu, iar în caz contrariu să-i plătească valoarea lor în sumă de 1498 lei, cu dobândă legală dela intentarea acțiunii și până la achitare;

Considerând că se constată că apelantul Simionescu prin petiția de apel, a cerut admiterea acțiunii pentru motivele ce a invocat la prima instanță, iar dinaintea tribunalului a declarat că nu are alte motive, declarațiuni de care tribunalul a luat act;

Considerând dar că fiind constant că apelantul Simionescu n'a invocat alte motive decât tot acelea dela prima instanță, deja comunicate acolo firmei fraților Czell, tribunalul n'a putut viola textele de lege, arătate în motivul de casare, și privitoare la comunicarea temeiurilor de fapt și de drept pe care reclamantul Simionescu își-a sprijinit acțiunea;

Că, de aceia, motivul de casare se găsește neîntemeiat;

Asupra motivului II de casare:

«Violarea art. 327 pr. civ. și exces de putere. În prima

instanță au figurat ca părți: Carol Czell, Eugeniu Czell și Procopie Dinescu, acest din urmă chemat de Simionescu ca debitor și de noi ca garant. În apel nici una din aceste persoane nu figurează fiind chemată pentru prima oară fabrica de bere E. Luther, succ. Frații Czell, cerând în baza principiului devolubilității apelului, chemarea tuturor părților care au figurat în prima instanță, tribunalul îmi respinge cererea, călcând astfel acest principiu, comișând un exces de putere și violând art. 327 pr. civ.»

Considerând că apelul fiind făcut de Simionescu, iar acesta neformulând nici un cap de cerere în contra lui Procopie Dinescu, bine a judecat tribunalul că nu era necesară citarea acestuia din urmă în instanța de apel;

Că, prin urmare, tribunalul n'a violat textul de lege arătat în acest mijloc de casare:

Asupra motivului III de casare:

«Eroare grosieră de fapt și violarea art. 327 pr. civ. Prima instanță constată cu drept cuvânt că Eugeniu și Carol Czel au fost chemați personal spre a fi obligați solidar la restituirea obiectelor predate de Procopie Dinescu, sau la valoarea lor. Reclamantul în cererea adițională subliniază chiar că înțelege să se judece cu Carol și Eugeniu Czell personal, totuși tribunalul printr-o eroare grosieră de fapt adăugând intenționat cuvântul «reprezentând firma», cuvânt care nu figurează în nici una din reclamații, consideră că reclamantul a chemat fabrica de bere E. Luther succ. Frații Czell, iar nu pe Carol și Eugeniu Czell, înlăturând toate acele care probează contrariu, bazându-se pe presupunții extravagante și impunându-ne astfel a figura pentru prima oară în instanța de apel de și nu am figurat în prima instanță»

Considerând că se constată din petiția introductivă de instanță și tribunalul stabilește prin sentința atacată, că reclamantul Simionescu a chemat în judecată pe Eugeniu și Carol Czell din firma frații Czell, cu Fabrica de bere Luther;

Că, dar, acțiunea fiind îndreptată în contra numitei firme, iar nu personal în contra fraților Czel, tribunalul n'a comis eroarea de care se plânge partea recurentă prin acest mijloc de casare și nici a violat textul de lege arătat în acest mijloc;

Că, prin urmare, și acest motiv este neîntemeiat;

Asupra motivului IV de casare:

«Violarea art. 1730 și 1909 c. civ. Art. 1730 c. civ. dă drept proprietarului să revendice lucrurile asupra cărora are privilegiu, dela chirișul său, ori unde le-ar duce, pe cât timp sunt în posesia chirișului, iar nu dela o atreia persoană de bună credință, căruia chirișul i l-a predat în baza drepturilor ce avea acea persoană.

«Tribunalul violează menționatele texte de lege, când admite acțiunea în revendicațiune, contra noastră, posesorilor de bună credință».

Considerând că după dispozițiunile art. 1730 c. c. proprietarul are o creanță privilegiată pentru plata chiriei sale asupra tuturor mobilor chirișului aflate în casa sa, și ele pot fi revendicate din mâinile oricui, în termen de 15 zile, când au fost duse în alt loc fără știrea și consimțământul proprietarului, cum e cazul în specie;

Considerând că astfel fiind, și acest motiv este neîntemeiat;

Asupra motivului V de casare:

«Violarea art. 430 pr. civ., am dovedit tribunalului că obiectele ce ne-au fost predate de Procopie Dinescu, au fost scoase în vânzare în baza actului de gagiu, conform ordonanței trib. comer. și în acest caz conform art. 430 pr. civ., orice drept de revendicare încetează proprietarul imobilului neputând avea alt drept decât să facă opoziție la distribuirea preluului, lucru ce de altfel a și făcut. Totuși tribunalul cu violarea acestui text de lege, mă obligă la restituirea lucrurilor».

Considerând că se constată că firma Frații Czell, în baza actului său de gagiu, n'a urmărit lucrurile în imobilul lui Simionescu, caz în care acesta nu s'ar fi putut opune la vânzare, trebuind ca potrivit art. 430 pr.

civ., să facă opoziție la distribuirea sumelor provenite din vânzarea obiectelor;

Considerând că intrucât se constată că frații Czell în mod ilegal au ridicat lucrurile din imobilul reclamantului Simionescu, acesta cu drept cuvânt, în baza art. 1730 C. c. a intentat acțiunea în revendicare, ce face obiectul procesului de față, căci dacă legea s'ar explica în sensul susținut de firma recurentă, atunci dreptul de privilegiu al proprietarului ar deveni adeseori iluzoriu, ceea ce n'a putut să fie în intențiunea legiuitorului;

Că prin urmare, nici acest motiv nu este întemeiat;

Asupra motivului VI de casare:

«Omisiune esențială și exces de putere. Reclamantul cere prin acțiune a readuce în str. Bîlnari No. 18 obiectele mobile ce ne-au fost predate. Care sunt aceste obiecte, se constată din inventarul din 16 Ianuarie 1907; totuși tribunalul neobservând acest act care l'am prezentat și pe care se bazează partea adversă spre a dovedi predarea obiectelor, omite a se pronunța asupra lui și ne obligă a preda obiectele din actul de gagiu care nu ne-au fost toate predate, punându-ne astfel în imposibilitate de a face predarea unor obiecte ce n'am primit».

Considerând că se constată că reclamantul Simionescu a cerut să se readucă în imobilul său toate lucrurile ridicate de Frații Czell;

Că aceștia, prin notificarea făcută lui Simionescu, recunosc că toate mobilele duse în imobilul lui Simionescu de către chiriașul Dinescu, sunt date în gagiu firmei Frații Czell;

Considerând că astfel fiind, cu drept cuvânt tribunalul a condamnat pe Frații Czell să readucă în imobilul reclamantului Simionescu obiectele arătate în actul de gagiu, și prin urmare nu poate fi vorba de omisiunea de care se plânge recurenta firmă prin acest mijloc de casare;

Asupra motivului VII de casare:

«Violarea art. 480 C. com. Tribunalul crede că gagiul meu n'ar fi valabil, din moment ce lucrurile date în gagiu nu au fost în posesiunea mea de fapt, ci a lui P. Dinescu, persoană aleasă conform art. 480 C. com. deși i-am notificat proprietarului și în consecință a avut cunoștință că obiectele sunt deținute de Procopie Dinescu, ca comodatar, violând art. 480 C. com.»

Considerând că chiar dacă s'ar admite ca valabil contractul de gagiu al Fraților Czell, cu toate că lucrurile au fost lăsate în posesiunea lui Dinescu, ca comodatar, conform art. 480 C. com., după cum se pretinde prin acest mijloc de casare, totuși, intrucât se constată că Frații Czell în mod ilegal au ridicat acele lucruri din imobilul reclamantului Simionescu, art. 1730 C. civ. este aplicabil și cu drept cuvânt reclamantul a exercitat acțiunea prevăzută prin acest din urmă text de lege;

Că, așa fiind, nici acest motiv nu este întemeiat;

Asupra motivului al VIII-lea:

«Exces de putere, incompetență. Tribunalul după ce ne obligă a restitui lucruri pe cari nu le-am primit, comite un nou exces de putere condemnându-ne la o sumă care excede competența sa ca instanță de apel obligându-ne la procentele pe care nici nu le-a cerut prin acțiunea adițională».

Considerând că dacă tribunalul a acordat și procentele pe care însuși reclamantul Simionescu recunoaște că nu le-a cerut, aceasta constituind un motiv de revizuire, iar nu de recurs în casațiune, nici acest motiv, nu este întemeiat;

Asupra motivului al IX-lea:

«Exces de putere. Tribunalul deși constată că obiectele ce se revendică au fost vândute din ordinul tribunalului comere. în ziua de 23 Martie 1907, cu toate formele legale, totuși ne obligă la restituirea acestor obiecte, obligațiune imposibilă căci fiind vorba de restituirea unor corpuri certe anume determinate, nu ne poate obliga la restituirea lor, din moment ce însuși tribunalul recunoaște că au fost vândute și că nu le mai posedăm».

Considerând că restituirea mobilelor făcând obiectul acțiunii de față, care s'a găsit întemeiată de tribunal, cu drept cuvânt acesta a obligat pe recurenta firmă la restituirea acelor obiecte;

Că intrucât firma Frații Czell este obligată a plăti valoarea obiectelor, în caz când n'ar restitui chiar obiectele, nu poate fi vorba de obligațiune imposibilă, după cum se susține prin acest mijloc de casare, astfel că și motivul acesta se găsește neîntemeiat;

Asupra motivului al X-lea:

«Exces de putere și nemotivare. Tribunalul ne condamnă la suma de 1498 lei, ba încă și la procentele necerute, nemotivând cu nimic care este valoarea acestor lucruri, deși avea ca mijloc de apreciere rezultatul obținut prin vânzarea obiectelor de portareii trib. comere. adică suma de 352 lei.

«Tribunalul nu ține seamă nici de inventarul de obiecte ce ne-au fost predate, asupra cărora nu mai putea să facă aprecierea ci se mărginește a admite suma arătată de reclamant, fără motivare sau puțină de apreciere».

Considerând că valoarea obiectelor reclamate, constituind o cestiune de fapt și de apreciere a judecătorilor de fond, după elementele aduse în discuțiune, scapă controlului acestei Înalte Curți, și prin urmare nici acest ultim motiv nu este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 19 Februaire 1908

Președenția D-lui N. MANDREA. Președinte

Herman Klein

Legea pentru organizarea corpului de avocați. — Persoane cari n'au calitatea de avocați. — Pedepsirea lor în cazul când țin birouri de avocatură și fac acte ce intră în atribuțiunile avocaților. — (Art. 31 din legea corpului de avocați).

Articolul 31 din legea pentru organizarea corpului de avocați, interzice oricărei persoane care n'are calitatea de avocat de a avea birour de avocatură, și acest text de lege pedepsește pe acei cari, fără a avea calitatea de avocat, vor deschide birou de avocatură cu sau fără firmă, unde vor primi clienți spre a face acte cari intră exclusiv în atribuțiunile avocaților.

Deciziunea 426/908. — Respins recursul făcut de Herman Klein contra deciziunei No. 1254/907 a Curței de apel Iași, s. I.

Curtea,

Ascultând pe d-l Procuror P. Sadoveanu în concluziuni;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

I. «Eroare de fapt și greșită aplicațiune a art. 31 din legea pentru organizarea corpului de avocați. Nu este delict când o persoană, chiar neavând calitate de avocat, ar avea în odăile sale un birour și pe el diferite acte juridice și colecțiuni de legi, ci numai două sunt cazurile când legea a calificat ca delict pasibil la condamnățiune după citatul articol: 1) când o persoană care n'are calitate de avocat va deschide un birour de avocatură, punându-i o firmă sau anunțându-l prin ziare sau altă publicațiune; 2) când în asemenea birour se primesc clienți spre a se face învoeli pentru pledare de procese sau pentru facere de acte, etc., deci, când trib. prin sentința sa, și și Curtea prin deciziunea sa, prin care adoptă în totul motivele de fapt și de drept din sentința trib. făcând aplicațiunea citatului articol, fără să menționeze în cazul întâi; dacă delicentul a pus o firmă, sau că a anunțat prin ziare

sau alte publicațiuni sau, în cazul al doilea, dacă a primit clienți spre a face învelei etc., a făcut o eroare de fapt și o aplicațiune greșită a art. 31 din legea Corpului de avocați, pentru care chiar d-l Procuror a cerut achitarea. Căci atât din textul citatului articol, cât și din intenția legiuitorului, reese că nu găsirea de acte, colecțiuni de legi și nici măcar primirea de clienți nu constituie cu suficiență toate elementele delictului, ci numai faptul de a se face învelei cu acei clienți pentru pladare de procese, ori pentru facere de acte, etc., de oarece în acest caz era să se prevadă expres acest lucru.

II. «Violarea tuturor principiilor de drept și interpretarea greșită a art. 31 din legea organizării Corpului de avocați. Prin acest articol s'a interzis persoanelor ce n'au calitate de avocați de a primi clienți spre a face învelei pentru facere de acte ce intră în atribuțiunile avocaților, și cum aceste acte sunt anume limitate de art. 18 de sub capitolul «despre drepturile și atribuțiunile avocaților» Curtea sau Tribunalul, la art. 31 urma să menționeze că delictul de a făcut învelei pentru facerea de anumite acte ce sunt prevăzute de acest articol, când nici tribunalul, nici Curtea, n'au prevăzut acest lucru, violează toate principiile de drept și a făcut o interpretare greșită a sus-citatului text».

Având în vedere că recurentul Herman Klein a fost condamnat la amenda de una sută lei pentru faptul că a ținut birou de avocat, fără să aibă calitatea de avocat, delict prevăzut și pedepsit de art. 31 din legea Corpului de avocați din 1907;

Că ambele instanțe de fond, constată în fapt că Herman Klein, după punerea în aplicație a legii pentru organizarea Corpului de avocați, a ținut un birou de avocat, delict ilicit în orașul Dorohoi la locuința sa din str. Carmen Sylva No. 33, și unde primea clienți pentru facere de reclamațiuni, petițiuni, acte, și consultațiuni, drepturi pe cari le au în mod exclusiv numai avocați;

Considerând că art. 31 din legea pentru organizarea Corpurilor de avocați interzice oricărei persoane, care n'are calitatea de avocat, de a avea birou de avocat;

Că acest text pedepsește pe acei cari fără a avea calitatea de avocat, vor deschide birour de avocat, sau fără firmă, unde vor primi clienți spre a face acte cari intră în atribuțiunile avocaților;

Că față cu constatarea în fapt a Curții de fond că recurentul primea clienți, pentru facere de petițiuni și dare de consultațiuni, legea a fost bine aplicată și deci motivul este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența dela 15 Martie 1908

Președenția D-lui SC. POPESCU, Prim-Președinte

Ministerul Domeniilor cu Ion I. Diaconescu

Deciziunea civilă No. 104

Regimul apelor. — Râuri navigabile. — Dacă ele sunt de domeniul public. — Dacă instalația unei mori pe un asemenea râu constituie o uzurpare. — Dreptul Statului de a cere desființarea acelei instalații, iar nu o plată pentru uzul ce se face de apa aceluia râu pentru o moară. (Art. 165 din Regul. org. al Munteniei din 1832, art. 1 din legea plătirii gârlor din 1835, art. 19 din Constituție și art. 476 C. civ.)

Din art. 165 al Regulamentului organic al Munteniei din 1832 combinat cu art. 1 din legea plătirii gârlor din 1835 rezultă că râul Ialomița este declarat navigabil, iar art. 19 din Constituție și art. 476 C. civ., consideră râurile navigabile și flotabile ca dependențe ale domeniului public. Una din consecințele domeniului râurilor este că ele sunt inalienabile și imprescriptibile, fără însă ca riveranii să fie împiedicați să întrebuințeze apa râului pentru diferite uzuri, conforme cu destinațiile lui și care nu sunt de natură să-i altereze regimul.

În principiu orice instalație pe domeniul fluvial public constituie o uzurpare și autoritatea competentă este în drept să ordone desființarea ei. În speță, însă, Statul nu cere desființarea moarei de pe râul Ialomița, ci o plată anuală pentru uzul ce se face de apa Ialomiței la moară, și întrucât nu există nici o lege sau regulament care să consacre principiul și să autorizeze perceperea unor asemenea venituri, Statul nu poate să reclame o asemenea plată, când nu se dovedește că ar fi intervenit vre-o convenție sau autorizare din partea Statului pentru înființarea moarei în chestiune, căci simpla toleranță nu dă naștere la vre-un raport juridic din care să rezulte drepturi și obligații corelative.

S'au ascultat d-l avocat G. G. Danielopol din partea Ministerului de Domenii și d-l avocat Dimitropol din partea intimatului Ion I. Diaconescu.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Minist. de Domenii în contra sentinței Trib. Dâmbovița cu No. 289 din 4 Maiu 1907;

Având în vedere că prin această sentință, Tribunalul a respins, ca nefondată, acțiunea intentată de Ministerul de Domenii, în contra lui Ion I. Diaconescu;

Având în vedere că prin acțiunea sa, Ministerul de Domenii cere ca intimatul Ion I. Diaconescu, să fie condamnat al plăti suma de lei trei sute pentru anii 1901—1902 până la 1906—1907 inclusiv, precum și în viitor câte 50 lei anual, pentru uzul ce face de apa râului Ialomița, la moara ce are instalată pe acest râu în comuna Pietrosița, sau în caz contrariu, să fie condamnat a-și desființa moara, sau să fie autorizat Ministerul de Domenii a o desființa, plătindu-i în acest caz, suma de lei două sute, ca cheltuieli de desființare;

Având în vedere susținerile orale și concluziunile scrise ale părților, actele prezentate în instanță precum și lucrările din dosarul cauzei;

Având în vedere că Ministerul de Domenii susține în sprijinul acțiunii și a apelului său, că râul Ialomița a fost declarat ca aparținând de domeniul public, atât prin regulamentul organic al Munteniei din 1832 și legea plătirii gârlor din 1835, cât și prin art. 476 c. civ. și art. 19 din Constituțiune; că Statul are dreptul să încuviințeze particularilor folosința parțială a domeniului public, cu titlul de toleranță și să perceapă pentru această încuviințare o sumă oarecare, pe care a fixat-o la cinci zeci lei anual, pentru morile instalate pe râul Ialomița;

Având în vedere că intimatul Ion I. Diaconescu recunoaște că posedă o moară pe râul Ialomița, pretinzând chiar că datează cu mult înainte de Regulamentul Organic;

Având în vedere că art. 165 din Regulamentul Organic al Munteniei din 1832 dispune: «Pentru marile foloase ce putem dobândi din plătire pe aceste cîmuri, gârle cari trec d'a curmezîșul Valachiei în lărgimea ei, adică Jiul. Oltul, Argesul, Dâmbovița și Ialomița, Domnul dinprună cu Obșteasca Adunare, va îngriji a trimite ingineri, meșteri, ca să găsească mijloace spre a curăți matca lor și după planul pe va hotărâ, lucrarea lor va urma neîncetat după mijloacele ce vor fi în putința Statului, până când aceste gârle vor fi în stare de a fi primitoare de plătire. Dar fiindcă mulți stăpâni de moșii, au asupra acestor gârle, mari zăgăzări și poduri, aducătoare de leguete venitori, și cari trebuiesc a se strica spre a se putea așeza plătirea, se vor chibzui mijloace pentru cuviincioasă despăgubire a acelor stăpâni, în chipul cel mai înlesnitor și mai economic».

Având în vedere că art. 1 din legea plătirii gârlor din 1835 dispune: «Regulamentul Organic prin art. 165 hotărând a se face ape plătitoare în principal, gârlele Jiul. Oltul, Argesul, Dâmbovița și Ialomița, nimeni nu va fi volnic de azi înainte a clădi pe aceste gârle, mori

sau puiă din nou, nici pe matcă, nici pe iaz, asemenea nici să lege vreun zăgaz pe malurile lor, din care să se adauge nămolul și să impiedice firescul curs al apei, prin strămutarea matcei, urmându-se aceasta, până când adunându-se toate planurile ingineresti, și care înfrățindu-se la viitoarea Obstească Adunare, vor da încredințarea cerută prin Regulament»;

Considerând că din cuprinsul acestor texte de lege, din arătarea ce face însăși legea din 1835, cum că art. 165 din Regulamentul Organic a hotărât a se face ape plutoare cele cinci râuri, și din prescripția edictată că «nimeni să nu mai aibă dreptul de azi înainte de a clădi mori sau puiă pe aceste gârle», rezultă că menționatele legiuri, au declarat de navigabile sau plutoare râurile Jiul, Oltul, Argeșul, Dâmbovița și Ialomița;

Având în vedere că intimatul Ion I. Diaconescu, obiectează că această declarație de navigabilitate, a fost subordonată îndeplinirii unor anumite lucrări prevăzute de art. 3 din legea pentru plutirea gârlilor, care dispune între altele că «în cursul de șase luni, se vor trimite ingineri trebuincioși, alși din cei cu o adevărată știință pentru asemenea lucrări, cari să arate a) cari dintr'aceste gârle ar găsi mai lesne de a se face plutoare, ca de la aceea să înceapă lucrarea; b) dacă se poate pune în lucrare la începerea fiecărei gârle, până la a sa vărsare în Dunăre, sau numai dela un punct etc.», că întrucât aceste lucrări nu s'au făcut și nu s'a determinat punctul de unde aceste râuri urmează a fi socotite ca plutoare, dispozițiunile legiurilor din 1832 și 1835 sunt simple desiderate, iară cele cinci râuri sunt neplutoare;

Considerând că obiecțiunea nu este întemeiată căci pe de o parte, legiuitorul nu exprimă într-o lege ce alcătuiește, simple desiderate, ci edictăzăz regulile de drept, a căror observațiune se impune puterii executive, puterii judiciare și particularilor, iar pe de altă parte, din momentul ce legiurile din 1832 și 1835, au declarat de plutitor râul Ialomița, faptul că nu s'au făcut lucrările prevăzute în art. 3 din legea dela 1835 și nu s'a determinat punctul de unde va începe navigabilitatea râului, însemnează că nu s'a operat nici o defaectare, și că întregul râu a rămas declarat navigabil. Considerând că după dispozițiunea art. 19 din Constituțiune și a art. 476 c. civ., râurile navigabile și flotabile sunt considerate ca dependențe a domeniului public;

Considerând că una din consecințele domeniialității râurilor este că ele sunt insalienabile și imprescriptibile, caractere esențiale oricărei fracțiuni din domeniul public: că însă, aceasta nu împiedică pe riverani de a întrebuința apa râului pentru diferite uzuri, conforme cu destinațiunea lui și cari nu sunt de natură a-i altera regimul;

Considerând că orice instalațiune pe domeniul fluvial public, constituie, în principiu, o usurpațiune și autoritatea competente este în drept a ordona desființarea ei;

Având în vedere că Ministerul de Domenii nu cere prin acțiunea sa desființarea acestei mori, în temeiul principiiului domeniialității râurilor plutoare și a legiurilor din 1832 și 1835, cari opresc înființarea de noi mori pe acele cinci râuri și prescriu suprimarea morilor deja existente în momentul promulgării lor, sub condițiunea unei prealabile despăgubiri a proprietarilor, ci reclamă, în principal, plata anuală de 50) de lei, atât pe trecut dela 1901, cât și în viitor pentru uzul ce intimatul face de apa Ialomiței la moara sa și numai ca sancțiune a refuzului de plată. Ministerul de Domenii cere desființarea morii în chestiune;

Considerând că este de regulă, că Statul nu-și poate crea venituri decât numai dacă o lege consacră principiiul lor și autoriză perceperea;

Considerând că nu există nici o lege sau vreun regulament întemeiat pe o lege, care să îndreptățească pe

Stat să perceapă dela riverani o sumă de bani pe fie care an pentru morile instalate pe râurile plutoare;

Considerând că Ministerul de Domenii pretinde că Statul are dreptul să încuviințeze particularilor folosința parțială a domeniului public cu titlul de toleranță și să perceapă pentru această încuviințare o sumă oarecare;

Considerând că simpla toleranță nu dă naștere la un raport juridic, din care să rezulte drepturi și obligațiuni correlative; că numai în cazul când Statul, în virtutea dreptului general ce-i aparține asupra domeniului public și apreciind că este util să uzeze de toleranță, ar conveni cu proprietarul riveran și i-ar acorda autorizarea revocabilă de a instala o moară pe un râu navigabil, sub condițiunea sinalagmatică a unei redevențe, ar putea să ceară dela proprietarul riveran, pentru moara lui, plata anuală a unei sume oarecare, ca echivalent al avantajului conferit; ori, în speță, nu a intervenit nicio convenție și nicio autorizare din partea Ministerului de Domenii în privința morii de pe râul Ialomița a intimatului Ion I. Diaconescu;

Considerând că, din toate cele ce preced, rezultă că apelantul nu are dreptul să perceapă dela intimat suma anuală de 50 lei în trecut dela 1901-1902 până la 1906-1907 și în viitor, pentru moara aflată pe râul Ialomița; că dar acțiunea intentată de Ministerul de Domenii și a apelului lui sunt neîntemeiate și ca atari urmează a fi respinse;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

(ss) Sc. Popescu, Oscar N. Nicolescu, M. Gr. Ciocărdia V. Antinescu

Grefier (s) N. Brătianu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența dela 26 Februarie 1908

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Alexandrina Aricescu cu Andrei Bărbulescu

Sentința civilă No. 138

Autoritatea lucrului judecat. — Când există. — Căzul când autoritatea judecătorească, statuând asupra unei cereri, ar contrazice o hotărâre anterioară. — Dacă în acest caz, poate fi admis lucru judecat. — (Art. 1201 cod civil).

Conform art. 1201 cod. civil, este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este intentată pe aceeași cauză și între aceleași părți; că doctrina și jurisprudența sunt unanime în a recunoaște că, legiuitorul, consacrand acest principiu, nu a voit numai a împiedica de a se repune din nou în discuțiune un proces deja tranșat, dar încă și a evita o contrarietate între două hotărâri judecătorești.

Prin urmare, oridecâteori autoritatea judecătorească, statuând asupra unei cereri ar fi expusă a contrazice o hotărâre anterioară admittând un drept ce a fost respins sau respingând un drept ce a fost admis prin o precedentă decizie, este autoritate de lucru judecat, deși consecințele din ambele procese ar fi diferite.

Tribunalul,

Asupra acțiunii d-nei Alexandrina Aricescu cu autorizația soțului său Christache Aricescu, făcută prin petiția înregistrată la No. 21852/906, prin care cere ca d-l Andrei Bărbulescu să fie obligat a-i plăti suma de

1800 lei, valoarea imobilului din strada Popa-Nan 57 din București;

Având în vedere că din desbaterile orale urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți se constată: că între Alexandrina Aricescu și Andrei Bărbulescu, asupra unor pretenții de moștenire pentru care se formulează o acțiune civilă despre care tratează dosarul Tribunalului Ilfov, secția II cu No 771/99, a intervenit actul de transacțiune autentificat de Trib. Ilfov, secția de Notariat la No. 1033,901, prin care d-na Alexandrina Aricescu cu autorizațiunea soțului său Christache Aricescu, primește dela d-nul Andrei Bărbulescu locul viran situat în strada Popa-Nan No. 57 din București. D-na Alexandrina Aricescu, pretinzând, că este victima unor manopere doluase și că numai grație lor a consumit la această transacție, a făcut acțiune de anulare contra ei, care a fost respinsă prin sentința Trib. Ilfov, secția II cu No 344/904 rămasă definitivă. Posterior acesteia d-na Alexandrina Aricescu introduce din nou acțiune contra d-lui Andrei Bărbulescu care face obiectul procesului de față, prin care cere de astădată, nu imobilul ce-i era dat în executarea contractului de transacție, ci valoarea lui, suma 1800 lei. Aceste sunt faptele;

Având în vedere că d-l Andrei Bărbulescu, prin d-l avocat M. Dragomirescu se opune la această cerere și susține că în această cerere există autoritatea lucrului judecat, întrucât d-na Alexandrina Aricescu printr-o precedentă acțiune a cerut anularea transacției, prin care dânsa convenise pentru drepturile sale de moștenire să primească imobilul din str. Popa-Nan No. 57 din București. Acțiune ce a fost respinsă definitiv, și prin această acțiune cere suma de 1800 lei, valoarea imobilului din strada Popa-Nan 57 București, repunându-se în discuțiune validitatea transacției ce a fost transată definitiv prin citata sentință, există între aceste acțiuni identitate de părți, de cauză și de obiect, că, așa fiind, cere respingerea acțiunii;

Având în vedere că d-na Alexandrina Aricescu, prin d-l avocat Avinianu, se opune la această cerere, și susține că nu poate fi vorba de autoritatea lucrului judecat, căci în prima cerere s'a cerut anularea transacției, pe când în acțiunea de față se tinde la plata sumei de 1800 lei valoarea imobilului din strada Popa-Nan No. 57, o altă cerere cu un obiect cu totul diferit, așa fiind, cere respingerea excepțiunii de autoritatea lucrului judecat și discutarea fondului procesului;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 1201 C. civ. este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este intentată pe aceiași cauză și este între aceleași părți; Că de și din textul acestui articol s'ar părea că autoritatea lucrului judecat să fie circumscrisă și să nu poată avea loc decât când întrunește aceste condițiuni, totuși din rațiunea înființării principului autorității lucrului judecat se vede că intențiunea legiuitorului este de a-i da o altă înțelegere de aplicatiune. Pentru a vedea care este, trebuie a cerceta spiritul legii, motivele care l'a determinat, scopul care s'a urmărit când l-a consfințit și numai examinând și acestea, se poate decide dacă asupra unei cereri există sau nu autoritatea lucrului judecat, așa încât ca efectele lui să fie în concordanță cu rațiunea de a fi; Că doctrina și jurisprudența sunt unanime în a recunoaște că legiuitorul consacrand acest principiu nu a voit numai a împedea de a se repune din nou în discuție un proces deja tranșat, dar încă și-a evitat o contrarietate între două hotărâri judecătorești; Prin urmare, oricâteori autoritatea judecătorească, statuând asupra unei cereri, ar fi expusă a contracteze o hotărâre anterioară, admițând un drept ce a fost respins sau respingând un drept ce a fost admis printr-o precedentă decizie, este autoritatea lucrului judecat, de și consecințele din ambele procese ar fi diferite;

Având în vedere că dacă acestea sunt principiile ce

trebuesc aplicate în această materie, rămâne a se examina în speță dacă judecând această afacere s'ar repune din nou în discuție ceea ce a fost deja hotărât, cu alte cuvinte dacă s'ar da naștere la o contrarietate de hotărâri;

Având în vedere că din sentința Tribunalului Ilfov, secția III cu No. 344/904, rămasă definitivă se constată că d-na Alexandrina Aricescu a cerut anularea transacției intervenită între dânsa și Andrei Bărbulescu pentru ca dându-i-se în schimbul pretențiunilor sale de moștenire dela muma sa un imobil în valoare de 1500 lei, grevat de o ipotecă de 12000 lei, a fost indusă în eroare și păgubită; Că tribunalul, statuând asupra acestei cereri prin citata sentință, a respins această acțiune și menține ca valabilă această transacție întrucât cauzele de nulitate a transacțiilor sunt anume prevăzute în art. 1712, 1713, 1714 și 1715 cod. civ. în care nu intră și cauza de leziune de care s'a prevalat; Că prin acțiunea de față nu se cere, un imobil din str. Popa-Nan No. 57 ce-i era dat în executarea contractului de transacție, ci suma de 1800 lei valoarea lui, ca cum nu ar avea existență transacția;

Având în vedere că este adevărat că prima acțiune are de obiect anularea transacției, iar aceasta are de obiect plata sumei de 1800 lei, valoarea imobilului din strada Popa-Nan No. 57 și că în aparență s'ar părea că au obiecte diferite, dar nu este mai puțin adevărat că pentru a ajunge a fi în drept a cere suma de 1800 lei se pune în discuție validitatea transacției, cestiune ce a fost discutată și tranșată definitiv prin hotărârea precedentă;

Că dar, așa fiind, întrucât prin această acțiune se repune în discuție validitatea transacției, aceste acțiuni sunt cu același obiect, cu aceiași cauză, există autoritatea lucrului judecat și urmează a se admite această excepție;

Având în vedere chiar dacă am presupune, prin imposibil, că într-această cerere nu ar exista autoritatea lucrului judecat, încă această acțiune este nefondată, căci titlul pe care se întemeiază cererea reclamantei Alexandrina Aricescu, este contractul de transacție, ori prin acest act i se conferă dreptul de proprietate asupra imobilului din strada Popa Nan No. 57 din București, iar nu valoarea lui;

Având în vedere că Andrei Bărbulescu declară în instanță că imobilul l'a remis și l'ține la dispoziția reclamantilor Aricescu;

Că dar, așa fiind, această acțiune, fie pentru acest motiv sau cellalt este nefondată și cată a fi respinsă;

Având în vedere că odată ce este stabilit că Andrei Bărbulescu nu datorează nici o sumă de bani Alexandrinei Aricescu, dânsul refuzând a-i da suma de 1800 lei, a uzat de un drept al său; că în asemenea condiții nefiind culpă numai poate fi vorba de daune interese;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte P. Hagiopol, tribunalul respinge, etc.

(ss) P. Hagiopol, N. Steriade

p. Grefier (s) P. Mihăescu

INFORMAȚIUNI

A apărut:

CODUL GENERAL al JUDECĂTORULUI de OCOL, de Em. Dan avocat, membru în comitetul de redacție al Curierului Judiciar.

Codul general al Jud. de ocol formează un singur volum și cuprinde:

1. Noua lege a judecătorilor de ocolane comentată și adnotată cu doctrina și jurisprudența până la zi, cu toate textele din codul și procedură penală adnotate, cari constituiesc competența penală a judecătorului de ocol.

2. Legile speciale (în număr de 31) a căror aplicare este dată în competența judecătorilor de ocol.

Prețul 8 lei broșat; legat elegant lei 10.

Depozit la Curierul Judiciar, care servește la cerere orice cărți de drept române sau străine.